

עץ הערבה

אגדה מסורתית יפנית

בכפר יפני אחד גדל עץ ערבה גדול. במשך דורות רבים התושבים התרגלו ואהבו אותו. בקיץ הכפריים נהגו להתאסף בצלו אחרי העבודה, ולשוחח עד שהירח יצא לשמיים. בחורף הוא נראה כמו מטריה ענקית, מכוסה בשלג.

כפרי צעיר אחד, היטרו, חי קרוב לעץ הזה ויותר מכל האחרים התקשר לעץ הערבה המפואר. העץ היה הדבר הראשון שראה כאשר התעורר בבוקר, וכשחזר בערב מעבודתו בשדה אהב להביט על צורתו המוכרת. לפעמים הדליק תחתיו מקל קטורת, כרע ברך והתפלל.

יום אחד בא להיטרו איש זקן והסביר לו כי הכפריים רוצים לבנות גשר מעל הנהר הסמוך, וזקוקים לעץ בניה מהערבה הזו. "לעץ בניה?" קרא היטרו כשהוא כובש את

פניו בידיו "את עץ הערבה שלי לגשר, שיישא תיפוף אין-סופי של רגליים? לא, לעולם לא אתן, איש!"

אחרי שהיטרו התעשת קצת הוא הציע לזקן עצים אחרים השייכים לו כדי שהכפריים ישתמשו בהם לבניה ויחוסו על עץ הערבה העתיק.

הזקן קיבל את ההצעה ועץ הערבה המשיך לעמוד בכפר, כפי שעמד שנים רבות. לילה אחד, כאשר היטרו ישב תחת העץ ראה פתאום אישה יפה מאוד שעמדה קרוב אליו והביטה עליו בביישנות, כאילו רצתה לומר דבר מה.

"גבירתי הנכבדה" אמר "אלך הביתה. אני מבין שאת ממתינה למישהו. היטרו מלא חיבה לאלה שאוהבים."

"הוא לא יבוא עכשיו" אמרה האישה בחיוך. "האם הוא מת? הו, כמה איום זה כשאהבה נכזבת משאירה אחריה רק עפר וקבר!"
"לא, הוא לא מת, אדוני היקר."
"ובכל זאת לא בא? כמה משונה."

"הוא בא! לבו היה תמיד כאן, תחת עץ הערבה הזה!" ובמילים אלה האישה נעלמה. לילה אחרי לילה הם נפגשו תחת עץ הערבה העתיק. הביישנות של האישה התמוגגה עם הזמן ואהבה מאוד לשמוע איך היטרו משבח את עץ הערבה שהם ישבו תחת ענפיו. לילה אחד הוא אמר לה "נערת, אולי תהי לאיתי, את שכנראה בת מהעץ הזה עצמו?" "כן" ענתה "קרא לי היגו-הערבה, אל תשאל שאלות על אהבתי. אין לי אב או אם, אבל במשך הזמן תבין הכל." היטרו והיגו התחתנו וכעבור זמן נולד להם בן שקראו לו צ'ידו. הם חיו בפשטות ובבית דל, אך מלא אושר של אהבתם יותר מכל בית אחר ביפן. כעבור זמן הגיעו חדשות חשובות לכפר. כולם דיברו על כך והדברים הגיעו גם לאוזניו של היטרו. הקיסר טובה רצה לבנות בקיוטו מקדש לקוונון, אלילת הרחמים. הוא שלח שליחים לחפש עץ בניה מתאים. הכפריים אמרו שהם חייבים לתרום לבנין המקודש זה

ולכך יתנו את עץ הערבה הגדול שלהם. כל שכנוע ודברים של היטרו לא עזרו, כי לאף אחד לא היה עץ כה גדול ויפה כמו הערבה הגדולה. היטרו חזר הביתה וסיפר לאישתו. "הו אישתי" אמר "הם יעקרו את עץ הערבה האהוב שלנו! לפני שהתחתנו לא הייתי סובל זאת. אבל איתך ביחד אולי אוכל להתגבר פעם על העצב." באותו לילה התעורר היטרו לבכי קורע לב. "היטרו" אמרה אישתו "הבית מלא לחשים. האם אתה כאן, היטרו. הם חוטבים את עץ הערבה. ראה איך צלו רועד באור הירח. אני הנשמה של עץ הערבה. האנשים הורגים אותי. הו, איך הם חותכים וקורעים אותי לחתיכות! היטרו, היטרו, כמה זה כואב. שים ידיך כאן וכאן. הם מכים בי כל כך חזק!" "אשת הערבה שלי! הו, אשת הערבה שלי!" התייפח היטרו. "בעלי" אמרה היגו, כשהיא לוחצת לפניו את פניה הרטובים מדמעות "אני הולכת עכשיו.

אהבה כזו כמו שלנו לא ניתן לחתוך, גם
במכות גרזן חזקות. אני אמתין לך ולצ'יודו.
שערותיי נופלים עכשיו דרך השמיים, הגוף
שלי נשבר!"

בחוץ נשמע רעש שבירה חזק. עץ הערבה
היה מונח, ירוק ומפוצל, על האדמה.
היטרו הביט סביב בחיפוש אחרי מי שאהב
יותר מכל דבר אחר בעולם. אשת הערבה לא
הייתה יותר!